

ת"פ 62451/09/19 - מדינת ישראל נגד טליה רוזנצויג

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 62451-09-19 מדינת ישראל נ' רוזנצויג

בפני כבוד השופט יריב בן דוד

מדינת ישראל
ע" עוה"ד שגיא אבנעים

המאשימה

נגד

טליה רוזנצויג
ע" עוה"ד נועם אליגון

הנאשמת

הכרעת דין

1. החלטתי להורות על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק מעבירות התקיפה אשר יוחסו לה בכתב האישום כלפי הילד לב"א, וכן להורות על זיכוייה של הנאשמת מעבירות התקיפה אשר יוחסו לה כלפי הילד אנ"מ וילדי גן נוספים אשר זהותם אינה ידועה למאשימה.

רקע

2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה שתי עבירות תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת עבדה כגננת בגן ילדים "אריאל" בדימונה (להלן: "**הגן**"). במסגרת זו, בתקופה של כחודש אשר קדם ליום 10.6.18, נהגה הנאשמת לצעוק על חלק מילדי הגן, וקראה להם בשמות גנאי, כגון: "חיות", "כלבים", "זבל".

כמו כן, במהלך החודש שלעיל, תקפה הנאשמת את אחד מילדי הגן בשם לב"א (יליד 2012), בכך שמשכה את אוזנו, בעודו על הרצפה, עד שהאדים. **במועד אחר**, הנאשמת ניערה את לב"א, תוך שצעקה עליו, על מנת שיקשיב לה.

בנוסף, ובמהלך אותו החודש, הטיחה הנאשמת את לב"א וילד נוסף בשם אנ"מ (יליד 2012) בכיסאותיהם במטרה להושיבם, וכן משכה בחוזקה בזרועותיהם של חלק מילדי הגן (שזהותם אינה ידועה), עד אשר הילדים בכו או התיישבו והשתתקו.

[יצוין כי על אף שיוחסו לנאשמת שתי עבירות תקיפה, מתוארים בכתב האישום חמישה אירועי תקיפה שונים - שלושה כלפי לב"א (משיכה באוזנו, ניעורו והטחתו בכיסא) אירוע אחד נגד אנ"מ (הטחה בכיסא) ואירוע נוסף כלפי חלק מילדי הגן שזהותם אינה ידועה - משיכת זרועותיהם בחוזקה]

תשובת הנאשמת לכתב האישום

3. הנאשמת אישרה כי בתקופה הרלוונטית עבדה כגננת בגן, אך כפרה במיוחס לה בכתב האישום בכל הקשור לעבירות תקיפת מי מילדי הגן.

לשאלת בית-המשפט, מסרה ההגנה כי התרחשו מקרים בהם נאלצה הנאשמת לאחוז בלב"א אך זאת בהתאם לאישור שניתן לה על ידי ועדה מיוחדת של משרד החינוך והוריו של הילד, נוכח בעיות רגשיות אישיות והתנהגותיות מהן סבל.

אשר לילד בשם אנ"מ, נטען כי לא התקיים כל מגע בינו ובין הנאשמת.

תמצית הליך ההוכחות

4. ביום 8.11.21, החלה להישמע פרשת התביעה במסגרתה נשמעו העדויות הבאות: א. עדותה של גב' אילנית אזולאי (להלן: **ע"ת 1** או **הסייעת אילנית**), אשר עבדה כסייעת בגן בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. ב. עדותה של גב' אילנה אזולאי (להלן: **ע"ת 2** או **אילנה**), אשר תפקידה היה להשגיח באופן צמוד על ילד בעל אלרגיה בגן. ג. עדותה של הגב' תמר אזולאי (להלן: **ע"ת 3** או **מנהלת גני הילדים**), מנהלת גני הילדים בעיר דימונה.

בדיון ההוכחות השני, אשר התקיים ביום 22.11.22, נשמעו עדויותיהם של: א. חוקרת הילדים, גב' מירית דהן (להלן: **ע"ת 4** או **חוקרת הילדים**), אשר חקרה את לב"א. ב. אימו של לב"א, גב' גב"א (להלן: **ע"ת 5** או **אימו של לב"א**). ג. אביו של לב"א, מר ירב"א (להלן: **ע"ת 6** או **אביו של לב"א**).

בדיון ההוכחות השלישי, ביום 7.3.22, נשמעה עדותה של השוטרת רס"ם אלינור דהן (להלן: **ע"ת 7**)

5. פרשת ההגנה החלה בדיון ההוכחות השלישי, ביום 7.3.22, אז העידה להגנתה הנאשמת. בדיון ההוכחות האחרון, ביום 22.3.22, העידו שלושה עדי הגנה מטעמה של הנאשמת: א. גב' דפנה איזקס (להלן: **ע"ת 2** או **המפקחת על גני הילדים**), אשר הייתה מפקחת על גני ילדים במחוז דרום, ובין היתר, שימשה כמפקחת על הנאשמת. ב. גב' רוחמה רוסקו (להלן: **ע"ת 3**), שהיא מתנדבת בגני ילדים ואשר עבדה עם הנאשמת בתקופה הרלוונטית. ג. גב' נורית ביטון (להלן: **ע"ת 4**), אשר הייתה סייעת מחליפה לסייעות שעבדו בגן בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

פרשת התביעה

תמצית עדותה של ע"ת 1 גב' אילנית אזולאי

6. בחקירתה הראשית, מסרה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היא עבדה כסייעת ראשית בגן בו עבדה הנאשמת כגננת וכי מכירה את האחרונה כשנתיים עובר לעבודתן בגן "אריאל".

העדה ביקשה לציין כי **"הכל מקצועי לטובת הילדים בלבד, ואמרתי ואני חוזרת על כך. טליה אישה מדהימה, שלמדתי ממנה הרבה, אני מציינת את זה, אבל מתפקדת יפה, עובדת יפה. גיליתי בין השורות שאין לה הרבה סובלנות אבל זה לא התפרץ למעט המקרה שזה ממש התפרץ"** (עמ' 10 ש' 29 עד עמ' 11, ש' 2).

7. העדה מסרה כי עם חזרתה של הנאשמת מחופשת לידה חל בהתנהגותה שינוי קיצוני והיא החלה לצעוק על ילדי הגן ולכנותם בכינויים כגון: **"ילד רע!", "חיות", "כלבים"** ועוד (עמ' 11 ש' 16-5).

8. לדברי העדה, מלבד אלימות מילולית נקטה הנאשמת באלימות פיסית כלפי הילדים לב"א ואנ"מ וכי היא

ראתה בעיניה כיצד הנאשמת משכה ללב"א באוזנו "**עד לרצפה והאוזן הייתה אדומה**" (עמ' 11, ש' 20), תוך ביצוע הדגמה של הפעולה. כן נמסר על ידה על אירוע בו העירה לנאשמת, אשר "הזיזה" ילד בגן באמצעות בעיטה בכיסאו (עמ' 11 ש' 26-28).

9. העדה מסרה כי לילד לב"א היו בעיות התנהגות קשות מאוד, ובהקשר זה אמרה לה הנאשמת כי קיבלה הנחיה לחבקו בחיבוק דוב, פעולה אותה הגדירה העדה בתור "**לקחת את הילד, לעטוף אותו, להצמיד לו את הידיים כדי שירגע**" (עמ' 12, ש' 8), תוך שהדגישה כי אין המדובר במצב בו מושכים לילד באוזן ולא במצב בו צורחים עליו. עוד הסבירה העדה כי פעולה כגון זאת מתבצעת כאשר ילד "**זורק כסא, מתפרע, ממש לא רגוע, מרביץ**" (עמ' 12 ש' 12).

10. העדה מסרה כי דיווחה על האירועים מיידית למנהלת גני הילדים בדימונה, ע"ת 3, ומשראתה כי דבר לא נעשה יצרה עימה קשר פעם נוספת.

11. בחקירתה הנגדית, משנשאלה העדה האם ידעה שהנאשמת קיבלה אישור להפעיל כוח כזה או אחר על לב"א ענתה כי: "**אמרתי שהיה לנו אישור גם אני כסייעת לחיבוק דוב בלבד**" (עמ' 14 ש' 34). בהמשך דבריה הבהירה כי גם לה כסייעת ניתן אישור בהשתלמויות מקצועיות לרסן ילד מתפרע במקרים חריגים באמצעות "חיבוק דוב" (עמ' 15 ש' 7-12).

ומשנשאלה העדה אם הכירה את העובדה כי הנאשמת קיבלה אישור ספציפי להפעיל כוח על לב"א ענתה כי: "**לא, לא שמעתי על כך. היא קיבלה את זה באופן אישי? מוזר לי שאני שומעת את זה עכשיו**" (עמ' 15 ש' 1).

בהמשך החקירה, העדה נשאלה אם ידעה כי הוריו של לב"א הביעו הסכמתם לכך שהנאשמת תפעיל כוח על לב"א, ועל כך השיבה: "**אם ההורים נתנו אישור לטליה, שיוותרו על כל המשפט הזה. אני לא שמעתי על כך**". (עמ' 15, ש' 4).

12. אשר למשיכת אוזנו של לב"א, העדה ציינה כי הדבר אירע פעם אחת בלבד, וכי הנאשמת משכה את אוזנו של לב"א מתנוך האוזן לכיוון הרצפה. לדבריה, לא דיווחה על כך מיידית, אלא רק לאחר שהצטברו באותו זמן מספר אירועים. העדה לא ידעה למסור מועד מדויק בו התרחש אירוע המשיכה באוזן וטענה כי "**זה לפני שלוש שנים. כל האירועים האלו קרו בטווח זמן שאמרתי. כשראיתי שזה מצטבר ומחמיר, דיווחתי**" (עמ' 19 ש' 19).

כן נמסר מפי העדה כי משיכת האוזן של לב"א התרחשה בגן, בין המטבח לספריה וכי לב"א הגיב לכך בבכי (עמ' 19 ש' 23). משעומתה עם טענת ההגנה כי משיכת האוזן היתה כלפי מעלה ולא כפי שהדגימה כלפי מטה השיבה: "**לא, היתה כלפי מטה עם אוזן אדומה**" (עמ' 24 ש' 19).

משעומתה העדה עם דברי לב"א בפני חוקרת הילדים כי משיכת אוזנו על ידי הנאשמת התרחשה בזמן מפגש ענתה כי "**כולנו יודעים שילדים לא יודעים לאמוד זמן ומקום**" (עמ' 21 ש' 13).

תמצית עדותה של גב' אילנה אזולאי (ע"ת 2)

13. בחקירתה הראשית, מסרה העדה כי בתקופה הרלוונטית השגיחה באופן צמוד על ילד אלרגי בגן. לדבריה היתה עדה לשני אירועים בהם הנאשמת תפסה את לב"א, טלטלה אותו בחוזקה, והושיבה אותו על כיסא בחוזקה תוך שצעקה עליו.

14. כשנשאלה לגבי מועדי התרחשותם של שני האירועים השיבה כי אינה זוכרת, ולאחר שרוענן זיכרונה, אישרה את דבריה בחקירה על פיהם שני האירועים התרחשו כחודש עד חודש וחצי עובר לחקירתה במשטרה (בחודש יוני 2018 - יב"ד).
15. בחקירתה הנגדית, מסרה כי לא ראתה את הנאשמת מפעילה כוח כלפי אנ"מ או כלפי ילדים אחרים בגן.
16. העדה מסרה כי בשני המקרים בהם ראתה את הנאשמת נוקטת באלימות כלפי לב"א, הוא התפרע, התנגד ולא רצה לשבת (עמ' 28 ש' 17).
17. העדה מסרה כי דיווחה על האירועים רק לסייעת אילנית (ע"ת 1) אשר סיפרה לה כי אף היא ראתה אירועים דומים (עמ' 29 ש' 1-5).
18. לדברי העדה, היא לא ידעה כי הותר לנאשמת להשתמש בשיטת ריסון מסוג "הולדינג" כלפי לב"א, ומשקרא הסנגור בפניה את הגדרת המונח היא טענה כי הדבר לא עולה בקנה אחד עם מעשי הנאשמת אשר הרימה את לב"א החזיקה אותו בחוזקה וטלטלה אותו (עמ' 29 ש' 33-35).
- תמצית עדותה של גב' תמר אזולאי (ע"ת 3)
19. בחקירתה הראשית מסרה העדה כי כיום, כמו גם בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היא משמשת כמנהלת מחלקת גני הילדים בעיריית דימונה. העדה מסרה כי הדיווח הראשון שקיבלה בענין התנהגות הנאשמת כלפי ילדים בגן, היה בין שבוע וחצי לשבועיים עובר לתלונה שהוגשה במשטרה (11.6.18) וזאת, במהלך הגעתה לגן, בעקבות אירוע של עשן בסמיכות לגן הילדים. לדבריה, בהזדמנות זו, ניגשה אליה הסייעת אילנית, דיווחה לה כי הנאשמת צועקת על הילדים **ואוחזת בהם בחוזקה** וביקשה לומר דברים אלה מבלי שתזוהה בהמשך. העדה מסרה כי בעקבות דיווח זה היא פנתה למפקחת על גני הילדים ע"ה 2, ויידעה אותה בדברים שנמסרו לה (עמ' 32 ש' 15-22).
20. העדה מסרה כי בעניינו של לב"א אשר היו לו "הרבה בעיות התנהגותיות", התקיימו כמה מפגשים מקצועיים נוכח התפרצויותיו והחמרה במצבו, כשבאחד מהם עלתה הצעה מהצוות לנקוט כלפיו בשיטת "הולדינג" במצב בו הוא משתולל ומסכן את עצמו ואת סביבתו. העדה הסבירה כי מדובר במצב בו המטפל יושב על כיסא בעוד שהילד יושב על ברכיו והמטפל מחבק את הילד מאחור (עמ' 33).
21. נמסר מפי העדה כי הוריו של לב"א הסכימו לשימוש ב"הולדינג" כלפיו (עמ' 33 ש' 34).
22. בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה בדבר הקשר שבין הפסקת עבודתה של הנאשמת כגננת לאחר חשיפת האירועים ובין קידומה של ע"ת 1 למשרת גננת, והשיבה כי אין קשר בין הדברים שכן ע"ת 1 למדה, הוסמכה, ובהמשך שובצה כגננת שלא בגן הילדים בו עבדה הנאשמת.
23. העדה מסרה כי היתה מודעת לדיווחי הנאשמת בדבר התנהגותו האלימה והמסוכנת לסביבתו של לב"א בגן הילדים, וכך גם הוריו.
24. ביחס לידיעת צוות הגן בדבר התכנסות הוועדה הבין מקצועית מיום 16.1.18, וההרשאה להפעיל כוח כלפי לב"א (ר' נ/2), טענה העדה כי תפקידה של הגננת להעביר את המסר לצוות הגן שכן העבודה היא משותפת.
25. העדה שללה ידיעה אישית בענין ביצוע הדרכה והדגמה לנאשמת כיצד בדיוק ליישם את השימוש בכוח שהותר

לה (ר' נ/2). בהמשך, משנשאלה בשנית אם ראוי היה לתדרך את הנאשמת בדבר גבולות הגזרה המותרות לה, ענתה: **"לא הייתה מספיק הדרכה. היום הרבה גננות לא עושות הולדינג. הן נזהרות מאוד ולא עושות הולדינג. אמרו לנו תעשו ועשינו כשלא הייתה ברירה כשילד התפרע וסיכן עצמו וחברים. כן עשינו את זה, כמובן ששמרנו על כבודו ובעדינות. אני חושבת שבדיעבד כן היה צריך לתת הדרכה עמוקה יותר"** (עמ' 40-41).

26. העדה טענה כי ע"ת 1 דיווחה לה על אלימות מצד הנאשמת כלפי ילדים בגן אך באופן שהתבטא בהחזקתם בחוזקה, ושללה דיווח על בעיטות, טלטול, הטחה, ניעור או משיכה באוזן. (עמ' 39).

כן שללה העדה כי ע"ת 1 דיווחה לה על אלימות ספציפית כלפי הילד אנ"מ.

תמצית עדותה של חוקרת הילדים, גב' מירית דהן (ע"ת 4)

27. בחקירתה הראשית מסרה העדה כי הילד לב"א דיווח לה על שני אירועי אלימות כלפיו מצד הנאשמת - **"אירוע אחד שהיא לקחה אותו מהרגליים מהכסא ואירוע נוסף שהיא משכה לו באוזניים"** (עמ' 43 ש' 15).

28. העדה הפנתה לטופס סיכום החקירה (ת/2), שם צוין כי ב"אירוע הכיסא", הנאשמת תפסה לב"א מרגליו והושיבה אותו בחוזקה על כיסא, כך שידו פגעה במשענת ונותר עליה סימן אדום, וכי לדברי לב"א הנאשמת חזרה על כך לאחר שהזיזה אותו עם הכיסא לאחור. העדה התרשמה ממהימנות מלאה ביחס לאירוע זה.

אשר לאירוע משיכת אוזנו של לב"א, התרשמה העדה ממהימנות חלקית. העדה הסבירה כי **"היו חלקים שמחזקים את הערכת המהימנות וחלקים שמחלישים את הערכת המהימנות"** (עמ' 44 ש' 8-9).

29. אשר לאירועי אלימות כלפי הילד אנ"מ, מסרה העדה כי לב"א עצמו לא היה עד לביצוע אלימות, אלא שמע על כך מילד אחר.

30. בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי אינה זוכרת אם הבחינה בסימן אדום על לב"א, אולם ציינה כי במקרים דומים, כאשר היא מבחינה בסימנים על גופם של ילדים, היא נוהגת לבקש לצלם הסימנים, ומשכך, סביר כי לא הבחינה בסימן אדום על גופו של הילד.

31. משנשאלה העדה האם ידעה והאם ראוי היה כי תדע בזמן שחקרה את לב"א כי לנאשמת ניתנה הרשאה לבצע "הולדינג", השיבה כי לא ידעה מכך וכי רצוי שמידע שכזה יובא בפניה, על מנת שתוכל לעשות בו שימוש כחלק משאלות העימות בחקירה. עם זאת הבהירה העדה כי איננה מתמקדת בשאלה האם נעשה מעשה ריסון "כשר" אם לאו, אלא בשאלה האם לב"א דיווח על אירוע שחוה או לא.

32. העדה אישרה כי לב"א לא יזם דיווח על אירוע משיכה באוזן, וכי הפרטים אודות האירוע עלו משאלה מדריכה אותה נשאל הילד, אך הבהירה כי **"השאלות המדריכות הן חלק מפרוטוקול חקירת ילדים וחלק במדרג השאלות שאנחנו חוקרי הילדים משתמשים בהם. השאלות המדריכות יכולות להתבסס אך ורק על חומרי החקירה שיש בפנינו"** (עמ' 49 ש' 33-34).

לשאלת בית-המשפט, בניסיון לתרגם את המונח "מהימנות חלקית" לעניין אירוע המשיכה באוזן, העדה מסרה כי **"אין שורה תחתונה לתת. זה 50-50. אני לא יכולה לומר שמדובר באירוע שהוא בוודאות חווה, כי יש חלקים שמחלישים את הערכת המהימנות."** (עמ' 52, ש' 28-29).

33. במסמך "טופס סיכום חקירת הילדים" (ת/2) אשר הוגש באמצעות העדה נרשם ביחס לאירוע משיכת האוזן עמוד 5

תחת סעיף "התרשמות לגבי מהימנות עדות הנחקר/ת" - "לגבי האירוע בו הגננת משכה באוזניו, בדיווחו ישנם חלקים המחזקים את הערכת מהימנות העדות כי הקטין דיווח על אירוע אותו חווה. האירוע מעוגן בזמן כללי, מקום וקונטקסט וכן כלל הדגמה. יחד עם זאת אופן דיווחו של הקטין אודות אירוע זה הינו דל ומצומצם כאשר מאופן דיווח זה רצף ההשתלשלות אינו ברור כך שעולה קושי לקבל תמונה מלאה אודות אירוע זה".

מסמך תמלול חקירת קטין שנערך ביום 11.6.18 התקבל בהסכמה וסומן ת/1.

מסמך טופס סיכום חקירת ילדים שנערך ביום 10.6.18 התקבל בהסכמה וסומן ת/2.

תמצית עדותה של אמו של לב"א, גב' גב"א (ע"ת 5)

34. בחקירתה הראשית, מסרה העדה כי גילתה אודות אירועי האלימות במהלך ארוחת הערב שבה בנה אמר לה כי חייב לשתף אותה בדבר אירועים שקורים בגן וכי הסייעת אילנית אמרה לו לספר להוריו "על מה שקורה בגן". לדבריה, במעמד זה דיווח לה בנה כי הנאשמת משכה באוזניו. לדבריה היה זה ביום חמישי, **"ובראשון היינו בבית לין"** (עמ' 54 ש' 20) לצורך הגשת תלונה כנגד הנאשמת.

35. העדה מסרה כי בסוף השבוע שקדם להגשת התלונה במשטרה, היא שלחה לע"ת 1 מסרון תודה ויידעה אותה כי המסר הועבר, ואז האחרונה התקשרה אליה. בשיחה זו, ע"ת 1 יידעה אותה כי בגן מתרחשים אירועי אלימות מילולית ופיזית.

36. כשהוצג לעדה מסמך סיכום פגישת הוועדה הבין מקצועית שהתכנסה בעניין בנה, ושבה נטלה חלק (נ/2) היא מסרה כי רואה את המסמך לראשונה וכי היא ואבי הילד הסכימו אך לביצוע של "חיבוק דוב", במשמעות של חיבוק חזק מאחור במידה והוא משתולל, וגם זאת באופן חריג, כשהילד בלתי ניתן לריסון ולאחר קבלת הסכמה של הילד.

37. כן עלה מדברי העדה כי בנה סובל מקושי בוויסות רגשי, ולהתרשמות מומחה רפואי אשר בדק אותו ייתכן **"שכשהוא חווה מגע הוא חווה אותו ככאב"** (עמ' 59 שורות 12-20).

38. בחקירתה הנגדית, עומתה העדה עם הפער שבין משיכת אוזניים כלפי מטה כפי שהדגימה בבית המשפט על פי תיאור בנה בפניה, מול עדותה במשטרה שם נכתב על פי תיאורה כי משיכת אוזניו של לב"א היתה כלפי מעלה. לדבריה, היא זוכרת שבנה הדגים בפניה משיכת אוזניים כלפי מטה, ועל אף שנרשם בעדותה במשטרה "למעלה", היא הדגימה בפני החוקרת משיכה כלפי מטה (עמ' 62 ש' 33). עוד לדבריה בענין זה, ייתכן שחוקרת המשטרה רשמה כיוון המשיכה באופן לא מדויק.

39. העדה אישרה כי נכחה בישיבת הוועדה הבין מקצועית שהתכנסה בעניינה של בנה ביום 16.1.18, אך ביחס למסמך הסיכום (נ/2) מסרה העדה שלא ראתה אותו, לא חתמה עליו, וטענה כי **"אני לא אישרתי לאף אחד לא לגעת בבן שלי ללא רשות שלו"** (עמ' 64 ש' 33).

40. משנשאלה האם הוגדרו גבולות גזרה ביחס "לחוזק" שאפשר להפעיל על בנה כדי לרסנו, השיבה: **"זה הזוי שאתה שואל שאלה כזאת. יש דברים שאישה צריכה לעשות לילד או לא צריכה לעשות לילד. יש גבולות שהם ידועים. לא אמרו לה אל תמשכי לו באוזניים"** (עמ' 65 ש' 11).

41. משנשאלה העדה בענין סימני אלימות על בנה לב"א, מסרה כי מעולם לא הבחינה בכאלו.

42. אשר למועד בו שמעה לראשונה מע"ת 1 על התנהלות הנאשמת כלפי בנה, מסרה העדה כי שמעה על כך

ביום שישי שקדם להגשת התלונה, וכי היתה זאת הפעם הראשונה והאחרונה בה שוחחו השתיים על ענין זה.

תמצית עדותו של אביו של לב"א, מר ירב"א (ע"ת 6)

43. בחקירתו הראשית, מסר העד כי **"ידענו ש... (לב"א - יב"ד) היה מפריע, עושה בעיות, מרביץ"** (עמ' 67 ש' 5).

44. לדבריו, בנו סיפר לו כי הנאשמת תופסת אותו בכוח ומושיבה אותו. לדבריו, הוא עצמו הטיח דברים אלו בנאשמת ביום שישי שקדם להגשת התלונה, והנאשמת הגיבה ואמרה לו שאין לה ברירה שכן אין לה דרך אחרת להשתלט על הילד. העד ציין כי כשחזר לאחר מכן אל ביתו, שוחח עם אשתו, אשר יידעה אותו בדבר שיחתה עם ע"ת 1, והם החליטו כי יש צורך בהגשת תלונה.

45. ביחס לאבחון בנו, נמסר על ידי העד כי הינו בעל קושי בויסות רגשי, ומשנשאל כיצד הדבר בא לביטוי בהתנהלותם מולו ענה כי: **"קשה לי להסביר אבל היו פעמים שהרגשות לא תאמו את המציאות. זה היה יותר מידי"** (עמ' 68 ש' 20).

46. בחקירתו הנגדית, מסר העד כי לא שמע מבנו שהנאשמת משכה באוזניו, ואישר כי גם בתלונתו במשטרה לא מסר תיאור מעשה אלימות של משיכה באוזני בנו, אם כי טען ששמע על כך אחרי שמסר את תלונתו שכן **"פרטים המשיכו להגיע"** (עמ' 69 שורות 33-34).

47. אשר לוועדה הבין מקצועית שהתכנסה בעניין בנו, מסר העד כי מבחינתו נתן אך הרשאה לביצוע של **"חיבוק דוב בהסכמה"** (עמ' 71 ש' 14), וזאת במצב בו בנו **"משתולל"**. בדומה לבת זוגו, טען כי לא ראה המסמך הכתוב (נ/1) מעולם.

תמצית עדותה של רס"ם אלינור דהן (ע"ת 7)

48. במסגרת חקירתה הנגדית, הופנתה העדה לחקירת הנאשמת (ת/1) אשר מסרה לה כי ניתנה לה הרשאת הוועדה הבין מקצועית בשיתוף הוריו של לב"א לאחוז אותו בחוזקה, והיא עומתה עם כך שלא זימנה את הוריו של לב"א לחקירה נוספת בסוגיה, לא פעלה לקבלת פרוטוקול הוועדה הבין מקצועית (נ/2) ולא חקרה את הדבר מול אנשי המקצוע אשר התירו לנאשמת את השימוש בכוח. העדה הסכימה כי אפיקים אלו רלוונטיים, וכלשונה **"ברור שזה מענין"** (עמ' 75 ש' 5).

49. ביחס לפער אשר לכיוון משיכת אוזנו של לב"א כפי שבא לידי ביטוי בעדות אימו (ע"ת 5) במשטרה שם נכתב כי כיוון המשיכה היה למעלה מול עדותה של האם בבית המשפט עת בה מסרה כי בנה הדגים בפניה משיכה למטה וטענתה כי כך גם מסרה במשטרה, אמרה העדה: **"אם אמרת לי 'למטה' - ארשום 'למטה'. האם כבן אדם תוך כדי כתיבה מהירה יכולה להיות טעות סופר - יכול להיות. אבל ממה שאני מכירה את עצמי ואיך שאני עובדת - כשאומרים לי 'למטה' אני כותבת 'למטה' "** (עמ' 74 שורות 10-12).

מסמך חקירת הנאשמת שנערך ביום 12.6.18 התקבל בהסכמה וסומן ת/3.

דוח ביצוע עימות בין הנאשמת לאילנית הסייעת מיום 27.9.18 התקבל בהסכמה וסומן ת/4.

אסופת מסמכי מזכרים בדבר פעולות חקירה (שיחות טלפון) התקבלו בהסכמה וסומנו ת/5 - ת/10.

תמצית עדותה של הנאשמת (ע"ה 1)

50. בחקירתה הראשית, מסרה הנאשמת כי לב"א היה ילד בעל בעיות רגשיות, התנהגותיות, תחושתיות, אשר מצאו ביטוי בין השאר בהתנהגויות חריגות של הפרעה בגן, אלימות כלפי ילדים בגן וכלפי אנשי הצוות לרבות זריקת כיסאות.
51. בעקבות התנהגותו זאת של לב"א הנאשמת כתבה ביום 24.12.17 מייל בקשת עזרה מהפיקוח על הגנים תחת הכותרת: "עדכון אודות ילד עם קשיי התנהגות ובקשת סיוע". בעקבות מייל זה התכנסה וועדה בין מקצועית בעניינו של לב"א.
52. הנאשמת מסרה כי בוועדה הבין מקצועית אשר התכנסה בעניינו של לב"א ביום 16.1.18, הסבירה רכזת החינוך המיוחד, הגב' אירית ריהן, כי הילד חווה את העולם באופן יותר עוצמתי ממה שחווים אותו כל השאר והציעה לבצע לילד חיבוק חזק אשר תופס אותו בכל הגוף על מנת "לווסת" לילד את ה"רעש" והמחסור בשקט. הנאשמת הדגימה חיבוק קדמי (עמ' 82 ש' 22). הנאשמת ציינה כי היא לא היתה מוכנה לנקוט בצעד חריג זה מבלי שיש לכך אישור מהוריו של לב"א, ולדבריה, ההורים הסכימו לכך. לשאלת הסנגור הנוגעת לאופן המדויק בו נדרשת הנאשמת לפעול, הנאשמת שללה כי קיבלה הדרכה מפורטת בעניין.
53. אשר ליישום המלצות הוועדה הבין מקצועית, הדגימה הנאשמת כי כאשר לב"א היה מתחיל לתקוף אחרים, היא ניגשה אליו, תפסה בידיו וחיבקה אותו מאחור. הנאשמת הוסיפה כי בתגובה לב"א היה ממשיך להשתולל, אך כשהיא התמידה בהחזקתו לאורך זמן והייתה מובילה ומושיבה אותו על כיסא, הוא נרגע מכך.
54. לטענת הנאשמת, ע"ת 1 לא ידעה על התכנסות הוועדה והרשאת הפעלת הכוח כלפי לב"א, ומשכך, המצב שבו הנאשמת הייתה אוחזת בלב"א המתנגד לה, יכול היה להתפרש בעינה באופן שלילי ומוטעה.
55. אשר לסוגיית המשיכה באוזנו של לב"א, מסרה הנאשמת כי התרחש אירוע שבו לב"א לא הקשיב לבקשתה להפסיק להציק לחבריו. באותו אירוע, לדבריה: **"ניגשתי אליו ואמרתי - 'אתה רואה את האוזן שלך? אתה צריך להקשיב בה'. תוך כדי נגיעה באוזן שלו"** (עמ' 84, ש' 11-12). לשאלת בית-המשפט, אם בוצעה משיכה כלשהי באוזן הילד, הנאשמת השיבה בשלילה וציינה כי מדובר בפרשנות המכוונת לפגוע בשמה.
56. כן שללה הנאשמת כל אלימות כלפי ילדים אחרים בגן, וכלשונה: **"שקר. פשוט שקר"** (עמ' 84 ש' 28).
57. בחקירתה הנגדית, הנאשמת נשאלה אם היא הפעילה כוח כלפי לב"א אך במצבים בהם הוא אלים או שגם במצבים בהם הוא לא הראה סימני אלימות. על כך השיבה: **"כשהוא מתחיל - אני עוצרת את זה. כי לפעמים כשויתרנו התחלה של מהומה כשהוא התחיל, ויתרנו - זה הגיע למחוזות מאוד קשים. ברגע שעצרתי את זה בהתחלה זה עזר לילדי הגן. זה עזר לכולם. אם הוא מתחיל להרביץ - אז אני אעצור אותו. למה לחכות שהוא יזרוק כיסא"** (עמ' 95, ש' 12-15).
58. הנאשמת שללה את דבריה של ע"ת 1 כי אמרה לה שקיבלה הרשאה לנקוט כלפי לב"א "בחיבוק דוב", לאחר שהאחרונה פנתה אליה בענין התנהלותה מול לב"א.
59. ביחס למסמך הרשאת הוועדה הבין מקצועית (נ/2) טענה הנאשמת כי הבינה **"שמותר לי לאחוז אותו בחוזקה"** (עמ' 94 ש' 5)

60. משנשאלה איך היתה מגדירה את תנועת תפיסת אוזנו של לב"א אותה הדגימה בחקירתה הראשית, ענתה: "יש פה מגע, שהוא סוג של אחיזה (העדה נוגעת באוזנה ומכופפת אותה מעט. לא מושכת)" (עמ' 95 ש' 18). משעומתה עם גרסתה בחקירתה במשטרה בענין זה לפיה "זה כי תפסתי לו את האוזן ואמרתי לו האוזן שלך שומעת אז הוא אמר לי שזה לא נעים לו ואני אמרתי לו שגם לי לא נעים", השיבה: "כשאמרתי 'תפסתי גם הראתי לחוקרת שתפסתי את האוזן (העדה "עושה אוזנה כאפרכסת")". משנשאלה מדוע לא אמרה בחקירתה במשטרה כי נגעה קלות באוזנו של לב"א ורק כיום משעומתה את גרסת ע"ת 1 בענין היא מדגימה תנועת אחיזה רכה ומכילה, השיבה כי: "בחקירה זאת פעם ראשונה שבכלל נתקלתי בתחנת משטרה מבפנים וכל העסק שם, והייתי קצת לא מפוקסת במילותיי, אבל זאת היתה כוונתי" (עמ' 95 שורות 27-28).

61. לשאלת בית-המשפט, הכיצד נגיעה קלה באוזנו של לב"א מתיישבת עם יכולת לעשות כן לילד בעת שהוא מתפרע, מסרה הנאשמת כי באירוע האוזן לב"א לא התפרע, אלא אך הציק לחבריו ללא אלימות במהלך מפגש (עמ' 96 ש' 6).

62. הנאשמת מסרה כי "הולדינג" זה "ממש לאחוז את כל הגוף, לשתק את הילד שנמצא בכאוס... לכווץ לו את כל הגוף... זה מה שאני הבנתי ממה שמדברים בין גנות. וקיבלתי גם אישור לאחוז אותו בחוזקה כדי להרחיק אותו נגיד מזירה שהוא מתפרע בה והוא מרביץ לילד. אני לא אשב על הילד הפצוע יחד עם ל'." (עמ' 96 ש' 17-13). משהתבקשה הנאשמת להסביר כיצד דבריה לענין הרחקת הילד מסתדרים עם הרשאת הוועדה (נ/2), היא השיבה כי המסמך לא מפורט ברמת רשימה של שיטות ביצוע לכל מקרה אפשרי, וכי היא רואה במסמך זה כאסמכתא המאפשרת לה מגע פיזי עם הילד על מנת למנוע מצבים בעייתיים. לדבריה, היא קיבלה את אישור הוועדה המקצועית והוריו של לב"א לא רק לביצוע "הולדינג" אלא גם להחזקת לב"א בחוזקה והרחקתו ממוקד ההתפרעות.

63. אשר לסוגיית הצעקות על ילדי הגן, טענה הנאשמת כי הצעקות נועדו להתמודד עם כלל הילדים במצב בו הם היו מרעישים, ובעיקר נוכח מצב האקוסטיקה הגרוע בגן. בהתייחסותה לשימוש בביטוי 'חיות', שללה הנאשמת כי נקטה בביטוי זה כלפי הילדים בגן.

דיסק חקירת הקטין לב"א התקבל בהסכמה וסומן ת/11.

תמצית עדותה של המפקחת, גב' דפנה אייזקס (ע"ה 2)

64. בחקירתה הראשית מסרה העדה כי כחודש עובר לעדותה בבית המשפט פרשה מתפקידה כמפקחת על גני הילדים במחוז דרום. ביחס לפרוטוקול הוועדה הבין מקצועית שהתכנסה בעניינו של לב"א (נ/2) נמסר כי הוועדה התכנסה לבקשתה של הנאשמת נוכח הסיטואציה הקשה שנוצרה בגן, וכי העדה היא זו שערכה אותו. העדה אישרה כי פרוטוקול סיכום הוועדה, לרבות שורת הסיכום האופרטיבית, נכתב על דעת הוריו של לב"א ובהסכמתם.

נמסר על ידה כי "אחיזת הולדינג זה הכי קשה שיכול להיות בגן. אני 30 שנה הייתי במערכת ואולי פחת אחת וחצי החזקתי חזק ילד הולדינג ועד היום כואב לי הגוף. זאת לפיתה, אזיקה, ממש איזוק של ילד ועושים את זה כשאין שום מנוס וילד שובר, הורס, מכה" (עמ' 75 ש' 22-20).

65. העדה הסבירה את פשר נוסח ההרשאה לנאשמת: "להחזיק בחוזקה גם עד כדי הולדינג", (ר' נ/2), ועמדה על כך כי "הולדינג" הוא הרבה יותר חמור מלהחזיק בחוזקה.

66. משהתבקשה העדה להביע עמדתה ביחס לעדויות שנשמעו במשפט לפיהן הנאשמת אחזה את לב"א והושיבה אותו בחוזקה, ענתה כי "זה מה שההורים הרשו לה. הם מבינים שהילד מתפרץ בצורה שהוא מסוכן לעצמו, הוא

נכנס להתקפה ולא שלט על עצמו וזאת הדרך היחידה להגן עליו, היתה לאחוז אותו חזק. זאת היתה סכנה לעצמו ולסביבה שלו. כשזה קורה עושים את זה לא מתוך התפרצות של הגננת, הגננת עושה זאת משיקול דעת כשהיא אומרת שאין לה ברירה" (עמ' 76 שורות 1-4).

67. בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה אודות דברי הנאשמת בחקירתה במשטרה בענין הושבתו של לב"א בכוח על כיסא בגן אם הוא מסרב לשבת על פיהם **"כשמוותרים לו הוא הולך לאלימות קשה מאוד"** (ת/3 ש' 50), והשיבה כי הדבר **"נשמע הגיוני מאוד"** (עמ' 80 ש' 8).

העדה הסבירה כי אופן פעולה זה של הושבה בכוח רלוונטי ועלה בקנה אחד עם ההרשאה שניתנה לנאשמת גם במצב בו הגננת אך צופה את התנהגותו של הילד נוכח סירובו לשבת, ובהמשך חקירתה אמרה כי: **"אני אומרת שאם טליה מהיכרותה עם הילד יודעת שעל ידי זה שהיא תושיב אותו בכוח על הכיסא היא מונעת מצב שהוא יסכן את עצמו זה מאוד הגיוני לנהוג כך"** (עמ' 82 שורות 31-32).

בהמשך חקירתה הנגדית משהביעה התובעת פליאתה נוכח עמדתה זאת אמרה העדה כי: **"ל' לא היה בעל התנהגות נורמטיבית. לכן המקרה לא נורמטיבי"** (עמ' 82 ש' 20), ובנוסף הסבירה כי הוריו של לב"א אישרו הפעלת כוח של **"עד הולדינג"**, ו"הולדינג" זה הרבה יותר חמור מלהושיב את לב"א בכוח (עמ' 82 שורות 26 עד 29).

68. העדה הסתייגה מכך שהנאשמת צרחה על ילדים בגן. היא הפנתה לכך שבגן קיימת בעיית אקוסטיקה ממשית אשר הצריכה הרמת קול, אך בה בעת עמדה על כך שהיא עצמה לא שמעה את הנאשמת צועקת אף לא באחד מביקוריה הרבים בגן.

הודעתה של העדה במשטרה מיום 27.6.18 התקבלה בהסכמה וסומנה ת/12.

תמצית עדותה של גב' רוחמה רוסקין (ע"ה 3)

69. בחקירתה הראשית, ע"ה 3 מסרה כי היא מתנדבת שנים רבות בגני ילדים ועבדה גם עם הנאשמת. כן נמסר שנכדה (של העדה) היה מטופל במסגרת הגן בתקופה הרלוונטית.

70. העדה מסרה כי לב"א היה **"מתפרע, זורק חפצים, מרביץ לילדים"**, בעוד הנאשמת **"תמיד תמיד תמיד באה אליו וחיבקה אותו חזק חזק שלא יפגע באף אחד, שלא להרביץ לאף אחד. היא מאוד אהבה אותו, הוא אהב אותה. רק כשהיא הייתה מחבבת אותו אחרי כמה דקות היה נרגע אבל בלי זה אי אפשר היה. פשוט אי אפשר היה."** (עמ' 84, ש' 18-21)

71. בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה בדבר הושבת לב"א בכוח על הכיסא ומסרה כי הדבר היה נעשה במצב בו לב"א התפרע וסירב לשבת (עמ' 86 שורות 13 עד 16).

תמצית עדותה של הסייעת המחליפה, גב' נורית ביטון (ע"ה 4)

72. בחקירתה הראשית, מסרה העדה כי פעמיים בשבוע שימשה כסייעת מחליפה לשתי הסייעות שעבדו בגן. העדה מסרה כי במהלך עבודתה בגן היא ספגה בעיטות ומכות מלב"א, אשר היה משתולל, מכה ילדים אחרים וזורק שולחן וכיסאות.

73. לדבריה, לא שמעה צעקות וקללות מצד הנאשמת כלפי מי מילדי הגן ולא היתה עדה לאף אירוע אלימות מצידה.

74. בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי הנאשמת הייתה מרגיעה את לב"א באמצעות חיבוק. כשנתבקשה לפרט אם מדובר בחיבוק שהוא עוטף ולוחץ, השיבה בזו הלשון: **"פשוט לתפוס ילד לחבק. ככה אנחנו עושים כשילד משתולל אז לוקחים אותו עוטפים אותו עם הידיים עד שהוא יירגע. אי אפשר לתת לילד לזרוק כיסאות. פשוט חיבוק. גם אני עצמי לא פעם ולא פעמיים תפסתי שהוא השתולל חיבוק חזק אלי עד שהוא נרגע"** (עמ' 89, ש' (26-28).

תמצית סיכומי המאשימה

75. המאשימה בסיכומיה, ביקשה להרשיע הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

76. המאשימה הפנתה להודעתה של חוקרת הילדים (ע"ת 7) אשר גבתה עדותו של לב"א, לסרטון החקירה (ת/11) ולתמלול החקירה (ת/1) אשר הוגשו לתיק בית המשפט, ועמדה על הערכת ממצאי מהימנות מלאים לאירוע ההטחה בכיסא וממצאי מהימנות חלקיים לעניין אירוע המשיכה באוזן.

77. נטען כי עדויותיהן של ע"ת 1 ו-2 מהוות סיוע לעדותה של חוקרת הילדים. לשיטת המאשימה, מדובר בעדויות ברורות וחד משמעיות, הן לעניין התנהלות הנאשמת מול לב"א, והן לעניין התנהלותה מול אנ"מ.

78. המאשימה הפנתה לכך כי שררו יחסים טובים בין כלל נשות הצוות בגן, יחסים אשר עלו על שרטון רק לאחר חשיפת הפרשה, ומשכך, אין לתת משקל לתאוריית קונספירציה בדבר הפללת הנאשמת לשם "פינוי מקומה" לטובת ע"ת 1. בעניין זה הפנתה המאשימה לעדותה של ע"ת 3 אשר הסבירה כי לא היה כל קשר בין הפרשה למינויה של ע"ת 1 לגננת (בגן אחר) בהמשך.

79. אשר למסמך סיכום הוועדה הבין מקצועית (נ/2), עמדת המאשימה היא כי אין להגנה להיתלות בו שכן: **א.** לא ניתנה הסכמת הוריו של לב"א לאמור בהמלצה האופרטיבית. **ב.** ההגנה לא סיפקה כל ראיה שמפרשת את המושג "הולדינג" באופן משפטי או רפואי. **ג.** על הנאשמת היה לעשות שימוש בשיטות האחיזה אך כאשר הילד משתולל ומסכן עצמו או אחרים, ואילו היא עשתה זאת לשיטתה שלה עובר להשתוללות לב"א, כפעילות שיש בה למנוע הסלמה **ד.** מעשיה של הנאשמת חורגים מגדר ההרשאה שניתנה לה במסמך סיכום הוועדה הבין מקצועית.

80. המאשימה עותרת לדחות פרשנות מרחיבה למילים **"גם עד כדי" (אחיזת הולדינג)** המופיע במסמך נ/2. נטען בעניין זה כי הנאשמת הינה גננת בעלת ניסיון ותארים אקדמאים בתחום מקצועה אשר ידעה להיעזר בגורמי חוץ רלוונטיים עת נדרשה לטפל בילדים עם מורכבויות. על כן, ובשל חובתה המוגברת כגננת מקצועית, היה עליה לדרוש הדרכה מתאימה לאופן הפעלת כוח מרסן כלפי לב"א בעקבות החלטת הוועדה הבין מקצועית אשר התכנסה בעניינו.

81. לטענת המאשימה, מעשי הנאשמת לא באים בגדר שיטת הריסון המתונה והמקובלת במקרים חריגים של "חיבוק דוב", שכן עניינו של חיבוק כגון דא בכך שהוא מבוצע תוך אחיזת הילד מאחור, כשגבו של הילד מופנה לאחוז בו, עד השלב בו הילד נרגע. זאת מול פעולות משיכה של הילד בידו והושבתו בכוח על גבי כיסא, אשר לא מתיישבות עם "חיבוק דוב" כאמור. כך גם לא נכנסת בהגדרה הזו משיכה באוזן, וביתר שאת, במצב בו לא קדם לכך כל אירוע אלימות.

תמצית סיכומי הנאשם

82. נטען עי עדותה של ע"ת 1 היא עדות כבושה שכן היא עצמה מסרה כי לא דיווחה על האירועים בזמן אמת וכך אישרה גם ע"ת 3, מנהלת גני הילדים, אשר קיבלה את דיווחה של ע"ת 1 אך כשבוע עובר להגשת התלונה במשטרה. כן

נטען שגם בדיווח זה לא נכללו טענותיה של ע"ת בדבר משיכת אוזניים, הטחה, ניעור וטלטול.

83. כן נטען שע"ת 1 לא סיפרה לאימו של לב"א (ע"ת 5) על הושבתו בכוח, משיכתו, טלטולו או "כל מגע אחר מסוג זה". בסיכומיו מפנה הסנגור לעדות ע"ת 5 (עמ' 62) ממנה ניתן להבין כי עד שהגיעה למשטרה (ביום ראשון שלאחר יום חמישי בו שמעה לראשונה על המתרחש) שמעה אך על אלימות של משיכת אוזניים.
84. עוד נטען כי ע"ת 1 (וכך גם ע"ת 2 וע"ת 4), לא ידעה בדבר ההיתר שניתן לנאשמת להחזיק בלב"א בחוזקה "גם עד כדי הולדינג" (נ/2), וכאשר ע"ת 1 גילתה זאת במעמד החקירה הנגדית, לרבות את הסכמת הוריו, היא הופתעה מאוד ואף מסרה כי אם כך הדבר, שהר יש לבטל את כל המשפט. הטענה המרכזית היא כי אם כלל עדות התביעה היו יודעות בזמן אמת על היתר נ/2 שניתן לנאשמת, הן היו רואות את מעשיה באספקלריה שונה מזו שהן "רגילות לה".
85. ב"כ הנאשמת הפנה לעדותה של ע"ת 3 אשר אישרה כי לא ניתנה לנאשמת כל הדרכה לעניין ביצוע הפעלת הכוח שהותרה לה במסגרת מסמך נ/2, ובמהלך עדותה, הסכימה כי בדיעבד, ראוי היה כי תינתן הדרכה מתאימה.
86. ב"כ הנאשמת הפנה לאי התאמה מהותית בזמני הדיווח - על פי עדותה של ע"ת 1, היא דיווחה על המתרחש בגן לראשונה כחודש עובר להגשת התלונה, ואילו ע"ת 3 העידה כי קיבלה דיווח ראשון בזמן סמוך להגשת התלונה, ונטען כי ע"ת 1 אינה דוברת אמת בעניין זה.
87. ב"כ הנאשמת הפנה לכך שחוקרת הילדים לא הייתה מודעת להחלטת הוועדה שהתירה לנאשמת להחזיק את לב"א בחוזקה "גם עד כדי אחיזת הולדינג" (נ/2) וכן לא הובא לידיעתה כי לב"א סובל מבעיות ויסות רגשי הגורמות לו לחוות דברים באופן מוקצן. בעניין זה נטען כי גם על פי דבריה של חוקרת הילדים בעדותה בבית המשפט ראוי היה כי נתונים כגון אלו יובאו בפניה עובר להליך גביית עדותו של לב"א.
88. ביחס לאירוע המשיכה באוזן, הפנה ב"כ הנאשמת למספר קשיים ביחס לחקירת לב"א אצל חוקרת הילדים: **א.** זיהום חקירה, שכן לב"א שוחח קודם לכך עם ע"ת 1 ועם אימו. **ב.** הסוגייה עלתה רק לאחר שאלה מדריכה של החוקרת. **ג.** תיאור אירוע המשיכה באוזניים אותו מסר לב"א שונה בתכלית מגרסתה של ע"ת 1 וכן שונה מגרסת אימו, ע"ת 5. **ד.** ע"ת 4 העריכה כי מדובר בדיווח בעל מהימנות חלקית ולדבריה בבית המשפט "**זה 50/50**".
89. נטען כי אימו של לב"א, ע"ת 5, אישרה שבועדה המקצועית אשר התכנסה בעניינו עלה שיח על אודות "חיבוק חזק" וציינה כי לא בוצעה הדגמה של חיבוק שכזה וכי לא דובר על הגדרה של "הולדינג". כן צויין כי אביו של לב"א, ע"ת 6, העיד בבית המשפט כי לבנו קושי בוויסות רגשי המתבטא בכך שאירעו מקרים שבהם הרגשות של הילד "לא תאמו את המציאות".
- עוד עמד ב"כ הנאשמת על כך שהוריו של לב"א נמנעו מלהזכיר בחקירותיהם במשטרה את דבר כינוס הוועדה הבין מקצועית ואת היתר ריסון לב"א תוך הפעלת כוח שניתן לנאשמת בעקבותיה.
90. הסנגור טען למחדלי חקירה של ע"ת 7. לדידו, הגם שהנאשמת ציינה בפני החוקרת כי קיבלה היתר לבצע אחיזה כלפי לב"א תוך הפעלת כוח, החוקרת לא פעלה להשגת המסמך המתעד זאת, ולא בוצעו חקירות בעניין זה של המעורבים בגיבוש מסמך נ/2, לרבות הוריו של לב"א, ושל עדי התביעה שלא היו מודעים לו במועד מסירת חקירתם במשטרה.
91. הסנגור הפנה לעדותה של הנאשמת אשר עמדה בחקירה נגדית ארוכה של המאשימה וטען כי ניתן להתרשם שהיא לא ניסתה להתחמק ממתן תשובות אלא שמה יתרה בכך שחפותה תצא לאור ותישמע.

92. הסנגור הפנה לעדותה התומכת של ע"ה 2, המפקחת על גני הילדים, אשר ערכה את מסמך נ/2 במסגרתו קיבלה הנאשמת הרשאה להפעלת כוח כלפי לב"א "גם עד כדי אחיזת הולדינג".
93. כן הופנה בית המשפט לעדותן של ע"ה 3 וע"ה 4 אשר אישרו כי הנאשמת הייתה מחבקת את לב"א באופן חזק, עד שיירגע ועל מנת שלא יפגע באחרים בגן.
94. ביחס לעבירות אלימות כלפי אנ"מ ו/או ילדים נוספים בגן נטען כי המאשימה לא הביאה כל ראיה בענין, ומשכך, אין צורך להתייחס לכך.
95. במסגרת דיון להשלמת סיכומים בעל פה אשר התקיים ביום 4.7.22, חזרה המאשימה על סיכומיה בכתב וב"כ הנאשמת ביקש להוסיף ולהדגיש כי הן ע"ת 1 והן חוקרת הילדים (ע"ת 7) אשר לא היו מודעות להרשאת השימוש בכוח (נ/2) שניתנה לנאשמת, פירשו האירועים באופן מוטעה, כשהיה חסר להם מידע מהותי ומשמעותי, שהיה בו כדי לתת רקע, ולצבוע את מעשיה של הנאשמת באופן אחר.
- הסנגור ביקש לחזור בו מהטענה כלפי ע"ת 1 בענין תאוריית הקונספירציה לפיה ע"ת 1 ביקשה "לרשת" את מקומה של הנאשמת.
- דיון והכרעה
96. כאמור בפתח הכרעת הדין לא שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את עבירות התקיפה המיוחסות לנאשמת כלפי לב"א מעל לכל ספק סביר. לאחר ששמעתי את עדי התביעה מחד, את הנאשמת ועדי ההגנה מאידך, ולאחר שעיינתי בכלל המסמכים אשר הוגשו על ידי הצדדים במהלך המשפט, נותר בליבי ספק סביר בדבר אשמתה של הנאשמת בעבירות אלו. ביחס לתקיפת ילדים אחרים בגן, וביניהם הילד אנ"מ, סבורני כי המאשימה לא עמדה ברף ההוכחה הנדרש בדיון הפלילי.
- "החובה להוכיח אשמה פלילית של נאשם מעבר לספק סביר הינה דרישה בעלת אופי חוקתי. היא נגזרת מזכות היסוד של האדם לחופש, ולהגנה על חירותו האישית מפני מעצר ומאסר, ומפני פגיעה בשמו הטוב". חובת ההוכחה מעל לספק סביר כאמור, משתלבת בסעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, מכוחו נאסר לפגוע בגופו, בחייו ובכבודו של אדם באשר הוא אדם. אל ערך זה נמזגת, בין היתר, גם חזקת החפות, ממנה נגזר העיקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשר לאשמתו"** [ע"פ 6295/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל (נבו 25.1.2007)]
- להלן נימוקיי בפירוט:
97. עבירת התקיפה
- סעיף 378 לחוק העונשין התשל"ז-1977 מגדיר מהי תקיפה:
- "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".**
- סעיף 379 שכותרתו "דין תקיפה סתם":

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה"

דרישת הנסיבות "שלא כדין" כנסיבות מצב משפטי מכוונת להעדר הסכמה שבביצועה של תקיפה ומשמעותה - ללא כל צידוק ופטור שהדין מכיר בו.

דרישת היסוד הנפשי היא דרישת מחשבה פלילית כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק העונשין - מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות (ר' י. קדמי בעמ' 1516).

תקיפות לב"א על ידי הטחתו בכיסא ועל ידי ניעורו.

98. אין מחלוקת ראייתית בדבר התנהגותו הפרועה והאלימה של לב"א בגן ברקע אבחון קשיים התנהגותיים רגשיים, התנהגות אשר היוותה לא אחת סכנה לעצמו, לילדי הגן האחרים ואף לצוות החינוכי בגן. עדויות על כך נשמעו מפי ע"ת 1 (ר' עמ' 12 ש' 1 ועמ' 15 שורות 15-18), מפי ע"ת 3 (ר' עמ' 33 ש' 4-7, ועמ' 36 ש' 7), מפי הוריו (עמ' 59 ש' 12-16) מפי הנאשמת (עמ' 81 ש' 1-7) ומפי עדי ההגנה מטעמה (ר' עדות ע"ה 2 מיום 22.3.22 בעמ' 81 ש' 30, ועדות ע"ה 4 בעמ' 88 ש' 12-14).

עוד אין מחלוקת כי בעקבות התנהגותו החריגה של לב"א, ומשהגיע המצב בגן לנקודת קיצון וקושי של ממש להשתלט עליו, פנתה הנאשמת אל המפקחת על גני הילדים במחוז דרום וביקשה סיוע והכוונה בהתמודדות עימו (ר' נ/1, עדות הנאשמת מיום 7.3.22 עמ' 81, ועדות ע"ה 2 מיום 22.3.22 בעמ' 74).

בעקבות פניית הנאשמת התכנסה ועדה בין מקצועית בעיריית דימונה בה נטלו חלק הנאשמת, הוריו של לב"א, המפקחת על הגנים במחוז דרום מטעם משרד החינוך, מנהלת מחלקת הגנים בעיריית דימונה ורכזת חינוך הגל הרך. בסופה של ישיבה מקצועית זאת התקבלה החלטה להתיר לנאשמת הפעלת כוח מרסן כלפי לב"א בעת הצורך (נ/2), אשר נוסחה באופן הבא:

"על כן סוכם על דעת ההורים כי אם יהיה צורך - תוכל הגנת להחזיק את ... (לב"א - יב"ד) בחזקה גם עד כדי אחיזת הולדינג על מנת לעזור לו למנוע פגיעה שלו בעצמו, בחבריו ובצוות הגן"

מסמך זה הוצג והתקבל על ידי ההגנה במהלך ניהול ההליך ועלה כי המאשימה ועדי התביעה המרכזיים מטעמה כלל לא היו מודעים אליו.

טענת ההגנה המרכזית ביחס למעשים שבכותרת סעיף זה היא כי הם בוצעו בתוך מסגרת גבולות גזרת הרשאת השימוש בכוח אשר ניתנה לנאשמת במסגרת מסמך נ/2, הרשאה אשר לא היתה ידועה לעדי התביעה 1 ו-2, ומשכך מסרו תלונתם תוך פירוש המעשים באופן מוטעה.

בנסיבות אלו, יש לדון בשאלת פרשנות הרשאת מסמך נ/2, סבירותה, והשפעתה האפשרית על הערכת עדויות ע"ת 1 וע"ת 2 אשר אין חולק כי לא ידעו עד תחילת המשפט על דבר ההרשאה. דוק, ע"ת 1 הופתעה מאוד לגלות במהלך עדותה בבית המשפט כי הוריו של לב"א נכחו באותה ישיבת וועדה בין מקצועית (ר' עמ' 15 ש' 1-4).

לדברי הנאשמת יש וישום המלצות הוועדה המקצועית על ידה לא נראה טוב מהצד שכן "יכול להיות באמת שתופסים ילד והוא מתנגד, זה יכול להיראות רע", אך הדברים נעשו במצב של "כאוס, של אלימות חריגה. ביקשתי אישור לעצור אותה וזה מה שעשיתי" (עדות מיום 7.3.22 עמ' 84 ש' 3-7). ובמקום אחר (עמ' 83 ש' 27-32) הסבירה את

אופן יישום המלצות הוועדה בתפיסת ידיו של לב"א תוך שממשיך להשתולל הובלתו לכיסא והושבתו עד שהיה נרגע. משנשאלה הנאשמת בחקירתה הנגדית כיצד הבינה שמותר לה (על פי נ/2) לנקוט כלפי לב"א באקט פסי החורג מ"הולדינג", מסרה כי הדברים נדונו בפגישת הוועדה הבין מקצועית, **"ואז כשדיברו על המצבים האלו אמרו לי - לך, תפסי אותי, תושיבי אותי, זה יעזור לך"** (ר' עמ' 97 ש' 20-25).

לצד דבריה אלו של הנאשמת אשר להבנתה כי פעלה במסגרת גבולות הרשאת מסמך נ/2 והשוואת המעשים עצמם לכתוב במסמך, עדותה של המפקחת על הגנים במחוז דרום (ע"ה 2) תורמת משמעותית לגיבושו של הספק הסביר הן ביחס לקיומה של מחשבה פלילית אצל הנאשמת והן ביחס לקיום רכיב "שלא כדן" במעשיה. עדה זאת אשר הינה נושאת משרה בכירה במשרד החינוך ואשר גיבשה את מסמך ההרשאה נ/2, הביעה עמדה בלתי מסויגת כי מעשיה של הנאשמת (אשר נדונים בסעיף זה - יב"ד) **בנסיבות בהן התבצעו** עולים בקנה אחד עם ההרשאה אשר ניתנה לה במסגרת מסמך נ/2 (ר' עדותה מיום 22.3.22 עמ' 80 ש' 18-6, ועמ' 82 ש' 18-33). בנוסף, הבהירה עדה זאת כי לנאשמת ניתן מנעד אפשרויות ריסון רחב הכולל גם החזקה בחזקה עד כדי אחיזת "הולדינג" במקרי קיצון, והכל על דעת הוריו של לב"א (ר' עדותה מיום 22.3.22 עמ' 75 ש' 12-25). כן אישרה העדה כי לא ניתנה לנאשמת הדגמה מפורשת של הפעלת הכוח וכי בדיעבד ראוי היה לעשות כן.

גם עמדת הוריו של לב"א ביחס להפעלת כוח מרסן כלפיו במצבי התפרעות ואישורם לכך כפי שעולה ממסמך נ/2 מעוררת קושי. בעדותם במשטרה כלל לא נמסר על ידם כי עובר לאירועים שבכתב האישום התכנסה ועדה בין מקצועית בנוכחותם ואף כי התקבלו החלטות אופרטיביות המתירות לנאשמת שימוש בכוח כלפי בנם. הן הנאשמת והן ע"ה 2 המפקחת על הגנים במחוז דרום טענו כי הוריו של לב"א היו שותפים מלאים להחלטה וכי הסכימו לחלקו האופרטיבי של מסמך נ/2 מתוך מודעות לצורך לרסן את לב"א במצבים בהם מהווה סכנה לעצמו ולסביבתו. עם זאת, הוריו של לב"א טענו בעדותם בבית המשפט כי נתנו הסכמה אך לחיבוקו של לב"א מאחור בזמן התפרעות קיצונית וגם זאת רק בהסכמתו (ר' עדות ע"ה 5 בעמ' 60 שורות 16-35). סבורני כי דברי הוריו של לב"א בנקודה זאת אינם עולים בקנה אחד עם ניסיון החיים ומבחני השכל הישר, שהרי לא סביר כי ילד במצבו של לב"א הסובל מקשיים בוויסות רגשי, ואשר על פי עדויות שנשמעו בבית המשפט, הגיע בגן למצבי התפרעות ואלימות חריגים יתן במהלך השתוללותו הסכמה מודעת לחיבוקו וריסונו. עצם הימנעותם מחשיפת השתתפותם באותה ועדה בין מקצועית, במסגרתה גובש מסמך נ/2, מעורר אף הוא סימני שאלה ביחס לסוגיית הסכמתם.

לצד אלו, קיים מחדל חקירתי מהותי היורד לשורשו של ענין אשר אף הוא ברקע הקושי לגבש קביעה בדבר מעשי תקיפה מעל לספק סביר: הנאשמת מסרה עוד בחקירתה (ת/3) כי ניתנה לה הרשאה להפעלת כוח מרסן כלפי לב"א במסגרת וועדה בין מקצועית שהתקיימה ביום 16.1.2018 בנוכחות הוריו. למרות זאת, לא התבצעה כל פעולת חקירה בענין. סבורני כי במצב דברים זה היה מתחייב לאתר את מסמך נ/2, לגבות עדות ממנסחיו, מהוריו של לב"א אשר נכחו בישיבה בה גובש ועל פי הנתען היו שותפים להחלטה האופרטיבית שבו, מהסייעות בגן (ע"ת 1 וע"ת 2) אשר לא ידעו דבר על ההרשאה שניתנה לנאשמת ויש ופירשו את התנהגותה באופן מוטעה בשל כך, וכן להעבירו לחוקרת הילדים עובר לחקירתו של לב"א.

בענין זה יצוין כי: **(א)** ע"ת 1 הופתעה לשמוע על הרשאת מסמך נ/2 לראשונה במשפט ואף אמרה שאם הוריו של לב"א שותפים לכך אזי **"שיוותרו על המשפט"** (ר' עמ' 15 ש' 4). **(ב)** החוקרת בתיק (ע"ת 7) הסכימה בדיעבד כי הרשאת הנאשמת לשימוש בכוח כלפי לב"א היא דבר **"מענין"**, ללא שסיפקה כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא התעניינה בכך בזמן החקירה (עמ' 74-75). **(ג)** חוקרת הילדים אישרה שמבחינתה מדובר במידע רלוונטי בו היתה עושה שימוש בחקירת לב"א ככל והיה מובא בפניה (ר' עמ' 50 שורות 10-14).

אין באלו כדי לקבוע באופן חד משמעי כי הנאשמת פעלה בדיוק על פי ההרשאה אשר ניתנה לה והמנוסחת במסמך

2/נ. יחד עם זאת הן מסגרת ההרשאה הכללית המנוסחת במסמך ("להחזיק את ... (לב"א - יב"ד) בחוזקה גם עד **כדי אחיזת הולדינג**"), והן עמדת הנאשמת הנתמכת על ידי נושאת משרה בכירה במשרד החינוך אשר היתה שותפה לניסוחו של מסמך נ/2 (ע"ה 2) על פיה הנאשמת פעלה בתוך מסגרת גבולות ההרשאה, מקשים במקרה זה בגיבוש קביעה הפוכה לכך ברף ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי. יתרה מכך, עלה כי לא ניתנה לנאשמת הדרכה והכוונה מפורטים כיצד ליישם את הרשאת הריסון, ובמידה רבה הושאר הדבר לשיקול דעתה על פי ניסיונה. בנסיבות אלו, לא מן הנמנע כי אחיזתו של לב"א בחוזקה והובלתו ממקום ההתפרעות תוך שמשותלל ומתנגד עשויים להתפרש על ידי המתבונן מהצד כ"ניעורו" (על פי נוסח כתב האישום - יב"ד), והושבתו על כיסא בחוזקה חרף התנגדות והתפרעות (ואף אם על מנת למנוע המשך הסלמה), עשויים להתפרש על ידי המתבונן מהצד כ"הטחה" (על פי נוסח כתב האישום - יב"ד). עם זאת, אינני סבור כי שתי פעולות פיסיות אלו, בנסיבות בהן בוצעו, חורגות באופן מובהק מגדר הרשאת מסמך נ/2.

אשר לטענת המאשימה בסיכומיה בדבר הטחת לב"א בכיסא כפעולת מנע אשר הקדימה התפרעות ומעשי אלימות, סבורני כי דברי הנאשמת הכתובים בפרוטוקול מעט הוצאו מהקשרם: הנאשמת הסבירה בבית המשפט את מהלך האירועים האופייני למצב בו היא הושיבה את לב"א על כיסא תוך שימוש בכוח (מותר לשיטתה) כך שהליך הושבתו של לב"א על כיסא היה במצב בו התפרע, הטיח דברים על ילדים "והפך" את הגן (עמ' 95 ש' 1-3). משנשאלה בחקירתה הנגדית על ב"כ המאשימה האם הושיבה את לב"א בכוח עוד לפני שהחל באלימות השיבה: "**כשהוא מתחיל - אני עוצרת את זה.....אם הוא מתחיל להרביץ - אז אני אעצור אותו. למה לחכות שהוא יזרוק כיסא**" (עמ' 95 ש' 10-15). כלומר, פעולת המנע מכוונת למנע של הסלמת התפרעות/אלימות שכבר החלה הלכה למעשה ולא מתוך מחשבה כי כך יהיו פני הדברים בעתיד הקרוב. כן אין להתעלם מעמדתה של ע"ה 2, המפקחת על גני הילדים במחוז דרום, ביחס לסבירות והצדקת פועלה של הנאשמת באירוע ספציפי זה, על רקע מסמך נ/2.

במצב הדברים המתואר לעיל, לא ניתן לקבל את עתירת התביעה ולגזור מסקנת הרשעה ברף הנדרש אך מצירוף עדות לב"א בפני חוקרת הילדים בדבר הטחתו על כיסא (ואשר קיבלה הערכת מהימנות מלאה) בסיוע עדות תביעה 1 ו-2. זאת היות והמחלוקת אינה ביחס לביצוע המעשים במובנם הפיסי אלא בפרשנותם אל מול הרשאת מסמך נ/2 והפעלת הכוח בתוך גבולות הרשאה זאת. בענין זה לא יהיה מיותר לציין את דברי חוקרת הילדים בבית המשפט בענין מסקנת המהימנות: "**בסופו של יום ההחלטה אם נעשה פה מעשה לצורך ריסון או מעשה לא כשר כפי שצינתי היא לא החלטה שלי. המהימנות שלי מתייחסת לאם הילד דיווח על מה שהוא חווה או לא**" (עמ' 50 ש' 23-25).

טעם נוסף לדחיית עתירת התביעה הוא כי סעיף העבירה המיוחס לנאשמת בכתב האישום אינו נכלל בתוספת שבחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 ואינו מאפשר קבלת עדות לב"א דרך חוקרת הילדים (למען הזהירות יצוין כי הטעם הראשון לדחיית עתירת התביעה תקף למצב בו המבנה הראייתי היה מורכב רק מעדותן של עדות תביעה 1 ו-2).

מכל המקובץ לעיל, סבורני כי חלקו האופרטיבי של מסמך נ/2 אשר לא היה בידי המאשימה ערב הגשת כתב האישום, עדותה של ע"ה 2 ביחס לפועלה של הנאשמת בגדר ההרשאה שניתנה לה, טענת הנאשמת כי פעלה גם בהסכמת הוריו של לב"א אשר מוצאת אחיזה הן במסמך נ/2 והן בעדותה של ע"ה 2, וכן בחינת אופי, עוצמת ונסיבות הפעלת הכוח כלפי לב"א (במעשים שבסעיף זה בלבד), מקימים יחדיו ספק סביר בדבר ביצוע עבירות תקיפה הן במישור המחשבה הפלילית מצד הנאשמת והן במישור רכיב "שלא כדין" אשר הינו בלב סעיף העבירה.

משיכת אוזנו של לב"א

99. אין מחלוקת של ממש כי משיכה באוזנו של לב"א אינה נכנסת לגדר הרשאת מסמך נ/2 ("להחזיק את לב"א

בחזקה גם עד כדי אחיזת הולדינג"), ומשכך יבחן אירוע זה מזווית שונה שאינה כרוכה בשאלת פרשנות גבולות גזרת הפעלת כוח הריסון אשר הותר לנאשמת כלפי לב"א.

החזית הראייתית בין הצדדים אינה רחבה מאוד: הנאשמת מסרה בתחילת חקירתה במטרה (ת/3) כי תפסה באוזנו של לב"א כאקט חינוכי במצב בו לא הקשיב לה, מתוך מקום של הצבעה על הצורך בשימוש באוזן לצורך הקשבה, ובהמשכה הסבירה כי לא משכה באוזן אלא רק החזיקה בה, וגם זאת קרה רק פעם אחת (ת/3 - ש' 111).

כאן המקום לציין כי המאשימה בסיכומיה נתפסה לכלל טעות ביחס לאמירת הנאשמת בחקירתה (ת/3) בשורה 111 בענין בעל חשיבות לאירוע זה: בפסקה הרלוונטית לאירוע משיכת האוזן נכתב על ידי המאשימה כי בשורה 111 בחקירתה **"טענה הנאשמת כי החזיקה באוזנו כמו שאמרה קודם. מחזיקה אותו בכוח כדי להושיב אותו"** (עמ' 8 בסיכומים). ברם, עיון מדוקדק בשאלה שנשאלה הנאשמת בחקירתה עובר לתשובה זאת ואופן כתיבת תשובתה של הנאשמת כמשפטים נפרדים אשר נקודה ביניהם מעלה מסקנה שונה לחלוטין - השאלה אשר נשאלה הנאשמת (עליה השיבה בשורה 111) בשורות 108-110 (ת/3) היתה שאלה ארוכה למדי שכללה הטחת מעשי אלימות שונים הכוללים דחיפות, הטחות על כיסא, ומשיכה באוזניים. הנאשמת השיבה על החשדות בגין הטחה על כיסא ועל החשדות בגין משיכה באוזן באופן הבא: **"לא משכתי לו באוזניים. פעם אחת החזקתי לו באוזן כמו שאמרתי לך. מחזיקה אותו בכוח כדי להושיב אותו"**. כלומר, ההחזקה בכוח על מנת להושיב אינה קשורה להחזקת האוזן, ומדובר בתשובה לסוגיית הטחת לב"א על הכיסא. הקישור שנעשה בין שני האקטים הנ"ל על ידי המאשימה עלול להוביל למסקנה מוטעית.

בעת מתן עדותה בבית המשפט הסבירה הנאשמת את האקט הפיסי ביחס לאוזנו של לב"א כמגע תוך הדגמת נגיעה באוזן וכיפופה במעט אך לא משיכתה (עשה אוזנו כאפרכסת - יב"ד), וטענה כי הדגימה תנועה זאת גם בפני החוקרת במטרה עת בה השתמשה במילה "תפסתי". לדברי הנאשמת לא מדובר היה במצב בו לב"א התפרע אלא במהלך מפגש בו ישב מולה בין שני חבריו, שיחק עם הכיסאות והציק להם, ועל כן גם לא נדרשה להפעיל כלפיו כוח ולתפוס אותו. לדבריה עשתה כן מתוך מטרה חינוכית של הסבת תשומת לב לב"א לדבריה תוך שימוש באוזנו להקשבה (עמ' 95 ש' 16 עד עמ' 96 ש' 8).

לעומתה, **ע"ת 1** מסרה כי מדובר היה במשיכת אוזנו של לב"א **"למטה עד הרצפה"** תוך שבכה והאדים. **ע"ת 5** מסרה בעת מתן עדותה במטרה כי בנה (לב"א) דיווח על משיכת שתי אוזניו למעלה ובבית המשפט מסרה כי זוכרת שהדגמת בנה בפניה היתה משיכת שתי האוזניים למטה. לב"א עצמו נצפה בסרטון חקירתו בפני חוקרת הילדים מדגים משיכת שתי אוזניו לצדדים, ולא הדגים משיכה למטה באוזנו עד הרצפה.

הן ע"ת 1, הן הנאשמת והן לב"א (בפני חוקרת הילדים) מוסרים כי "אירוע אוזן" התרחש פעם אחת. מכאן כי קיים תיאור אותו מעשה על ידי שלושתם באופן שונה. בנוסף, אין להתעלם מגרסת אימו של לב"א אשר הדגימה בחקירתה אופן פעולה שונה (רביעי במספר) עת בה מסרה כי תיאור בנה בפניה (יומיים לפני הגשת התלונה) היה תיאור של משיכת שתי אוזניו כלפי מעלה. ודוק, לב"א עצמו לא טוען כי הנאשמת משכה את אחת מאוזניו כלפי מטה עד הרצפה כפי שטענה ע"ת 1, וכפי המיוחס לנאשמת בכתב האישום.

על הקושי לעמוד על טיבו של "אירוע אוזן" ניתן ללמוד גם מעדות ומסמכי חוקרת הילדים ע"ת 7 אשר קבעה ביחס לאירוע זה ממצאי מהימנות חלקיים בלבד (ר' ת/2), ולדבריה בבית המשפט אשר להתרחשות: **"זה 50-50. אני לא יכולה לומר שמדובר באירוע שהוא בוודאות חווה, כי יש חלקים שמחלישים את הערכת המהימנות"** (עמ' 52 ש' 28-29).

זאת לצד הקושי לקבל את ממצאי חוקרת הילדים אל תוך כור ההיתוך הראייתי בשים לאמור לעיל בדבר סעיף העבירה

המיוחס לנאשמת.

בנוסף, עלה כי ע"ת 1 לא דיווחה למנהלת גני הילדים (ע"ת 3) על אירוע של משיכה באוזן הגם שכן דיווחה לה על מעשי אלימות של החזקת ילדים בגן בכוח (ר' עדות ע"ת 3 מיום 8.11.21, עמ' 32 ש' 17 מול עמ' 39 ש' 14-15).

לא נעלמה מעיני תגובתו של לב"א באירוע זה, הן על פי גרסת הנאשמת (מסר כי לא נעים לו - ר' ת/1) ועל פי גרסת ע"ת 1 (טענה כי בכה). ברם, אינני סבור כי יש בכך כדי להתגבר על הקשיים הראייתיים הקיימים אשר פורטו לעיל, וזאת גם מפאת בעיות הוויסות החושי/רגשי אצל לב"א אשר על פי עדות אימו בבית המשפט אובחן בין השאר כמי שחווה **מגע** ככאב (ר' עדותה מיום 22.11.21 עמ' 59 ש' 17-18) ועל פי עדות אביו (ע"ת 6) לעיתים רגשותיו **"לא תאמו את המציאות"** (עמ' 68 ש' 20).

בסופו של יום מדובר בגרסת הנאשמת בדבר נגיעה באוזנו של לב"א (שלא בסיטואציה בה התפרע ונדרש היה לרסנו) ולמטרות חינוך של הסבת תשומת לב לצורך לעשות בה שימוש של הקשבה, אשר ספק אם עולה כדי אירוע תקיפה פלילי בהקשר ובנסיבות בהם התבצעה, מול גרסה ע"ת 1 בדבר משיכת אוזן עוצמתית עד הרצפה אשר גרמה ללב"א להאדים ואשר ללא ספק עולה כדי אירוע תקיפה פלילי. בתווך, עדות לב"א בפני חוקרת הילדים אשר הוערכה כבעלת מהימנות חלקית בלבד, פערים באופן תיאור האירוע על ידי ארבעת המעורבים הרלוונטים (כולל אימו של לב"א אשר שמעה ממנו על האירוע ותיארה בפני חוקרת המשטרה את הדגמתו בפניה בסמוך), והשמטת דיווח על משיכה באוזן במסגרת דיווח ע"ת 1 לע"ת 3 על התנהלות אלימה מצד הנאשמת בגן. ודוק, על פי עדויות כל הצדדים אירוע הקשור במגע כלשהו עם אוזנו של לב"א התרחש פעם אחת בלבד, כך שכל הפערים והתהיות שלעיל כמו גם הערכת המהימנות החלקית הינם ביחס לאותו אירוע בודד.

סבורני כי בהצטרפות הקשיים שלעיל אלו לאלו יש כדי לעורר ספק סביר במיוחס לנאשמת בכתב האישום באירוע משיכת אוזנו של לב"א. בהינתן אלו לא ניתן להגיע למסקנה מרשיעה ברף הנדרש במשפט פלילי.

אירוע הטחת אנ"מ בכיסא ומשיכת ילדים אחרים בגן בזרועותיהם

100. בסיכומי התביעה נכתבו תחת הכותרת "עדותן של עדות התביעה 1 ו-2 והמניע להפליל את הנאשמת" הדברים הבאים: **"העדות תיארו באופן שאינו משתמע לשני פנים את אשר ראו כל אחת ביחס לאירוע נפרד אחר באשר להתנהלותה של הנאשמת מול... (לב"א - יב"ד) ואל מול... (אנ"מ - יב"ד)".**

על אף דברים אלו ע"ת 2 מסרה בעדותה בבית המשפט כי מעולם לא ראתה את הנאשמת משתמשת בכוח כלפי אנ"מ או כלפי ילדים אחרים בגן (עמ' 27 ש' 23-26).

ע"ת 1, עדת התביעה היחידה אשר מסרה פרט הקשור לתקיפתו של אנ"מ, התייחסה לכך בחקירתה הראשית פעם אחת בלבד באופן הבא: **"היתה גם אלימות פיזית. היא היתה ספציפית ל... (לב"א - יב"ד) ו... (אנ"מ - יב"ד)".** **אני ראיתי במו עיני שהיא משכה ל... (לב"א - יב"ד) את האוזן עד לרצפה והאוזן היתה אדומה".** הא ותו לא. אין כל תיאור של הטחת אנ"מ על כיסא כפי המיוחס לנאשמת בכתב האישום.

ודוק, לא הובאו ראיות אחרות בדבר הטחת אנ"מ על כיסא כפי המתואר בכתב האישום, לא נשמעה עדותו של אנ"מ, אף לא עדות הוריו אשר יש ושמעו ממנו פרטים על כך. למעשה, כלל לא ברור על מה נסמכת המאשימה בעתירתה להורות על הרשעת הנאשמת בתקיפת אנ"מ באופן המיוחס לה בכתב האישום.

101. אשר למיוחס לנאשמת בכתב האישום כי **"משכה בחוזקה בזרועות חלק מהילדים בגן, שזהותם אינה ידועה,**

עד אשר בכו או התיישבו בשקט, דומה כי כבר מנוסחו של כתב האישום ניתן ללמוד על חוסר מסוימות, עמימות וקושי בהוכחת הדברים ברף הראייתי הנדרש במשפט הפלילי.

ע"ת 1 מסרה בעדותה הראשית כי: **"היתה גם אלימות פיזית. היא היתה ספציפית כלפי... (לב"א - יב"ד) ו... (אנ"מ - יב"ד) (ר' עמ' 11 ש' 19)**. בהמשך עדותה מסרה תיאור של שימוש בכוח כלפי ילד שזהותו אינה ברורה על ידי כך שהנאשמת הושיבה אותו בכוח בכיסאו וכלפי ילד אחר שהנאשמת הפעילה כלפיו כוח בכך שבעטה בכיסא בו ישב: **"בנוסף, כשהיא באה להושיב ילד, לוקחים ילד מושיבים אותה, אבל לא בצורה כזו (מדגימה משיכה מהכתפיים)**. אני זוכרת שראיתי אותה מזיזה ילד... את רוצה להזיז ילד, בואו נזיז את הכיסא יחד איתו. מהרגל, בצורת בעיטה. שם הערתי לה. היא אומרת לי "לא רק ניסיתי להזיז אותו". זו לא צורה" (עמ' 11 ש' 26-29). כלל לא נמסר על ידה במהלך עדותה על שימוש בכוח כלפי מי מילדי הגן באופן המתואר בכתב האישום של משיכה בזרועות ילדים בחוזקה.

אף בעימות שנעשה בין ע"ת 1 לבין הנאשמת קרוב לזמן האירועים (ת/4), בו פירטה ע"ת 1 בפני הנאשמת את טענותיה כלפיה בדבר שימוש בכוח בגן, לא עלה אקט האלימות המיוחס לנאשמת בסעיף זה כלפי ילדי גן שזהותם אינה ידועה.

האמירה היחידה בדבר אחיזת הנאשמת במי מילדי הגן בכוח מזרועותיהם מצויה בעדותה של ע"ת 3, ממנה עולה כי קיבלה מע"ת 1 דיווח ברוח זאת עובר לחשיפת הפרשה: **"ואז פנתה אלי אילנית שהיא הסייעת בגן ואמרה לי שטליה צועקת על הילדים, אוחזת בהם בחוזקה, ושהיא מדברת אליהם לא יפה"** (עמ' 32 ש' 16-17).

מול אמירה זאת של ע"ת 3 אשר שמעה על כך מע"ת 1, עומדים דברי ע"ת 2 אשר מסרה בבית המשפט כי לא ראתה מעולם את הנאשמת משתמשת בכוח כלפי מי מילדי הגן (זולת שני המקרים עליהם הרחיבה בקשר ללב"א), דברי ע"ת 3 ו-4 אשר עבדו בגן ומסרו כי לא ראו מעשי אלימות מצד הנאשמת כלפי מי מילדי הגן (פרט לחיבוקי הרגעה של לב"א), ועדות הנאשמת עצמה אשר שללה את הדברים מכל וכל.

סבורני כי על פי נתונים ראייתיים חסרים אלו לא ניתן לבסס הרשעה כנגד הנאשמת בגין מעשי החזקת מי מילדי הגן בזרועותיו בכוח. לא נעשה כל מאמץ חקירתי מינימלי במישור זה, לא נגבתה עדות מהורים בגן, וסבורני כי לא ניתן לבסס על פי האין הקיים מסקנה מרשיעה אף לא על פי רף הוכחה של מאזן הסתברויות.

סוף דבר

המסקנה המתקבלת היא כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את אשמת הנאשמת ביחס לעבירות תקיפת לב"א מעל לכל ספק סביר, וכי יש להורות על זיכויה מאלו מחמת הספק. ספק זה התהווה על רקע טעמים שונים בהתאם לסוג התקיפה המיוחסת לנאשמת ועל פי הניתוח הראייתי שלעיל.

כן מתקבלת מסקנה כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את אשמתה של הנאשמת ביחס לעבירות תקיפת אנ"מ וילדים אחרים בגן שזהותם אינה ידועה, וכי יש להורות על זיכויה מעבירות אלו. הראיות שהובאו בענין זה דלות ביותר ואינן מהוות תשתית מספיקה להרשעה במשפט פלילי.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים